

Wijziging van de Wet regulering prostitutie en bestrijding misstanden seksbranche

Memorie van toelichting

Tijdens de plenaire behandeling van het bij koninklijke boodschap van 10 november 2009 ingediende voorstel van wet, houdende regels betreffende de regulering van prostitutie en betreffende het bestrijden van misstanden in de seksbranche (Wet regulering prostitutie en bestrijding misstanden seksbranche) heeft de Eerste Kamer de motie-Strik c.s. aanvaard (Kamerstukken I 32 211, nr. L), waarin de regering verzocht werd door middel van een novelle te voorzien in splitsing van genoemd wetsvoorstel, waardoor de invoering van de uniforme vergunningplicht voortvarend ter hand kan worden genomen. Onderhavig voorstel strekt tot uitvoering van deze motie, die voortkwam uit bezwaren tegen de registratieplicht voor prostituees en de vergewisplicht voor klanten. Daarom worden de bepalingen die op deze onderdelen betrekking hebben, geschrapt uit het genoemde wetsvoorstel. Dit schrappen noopt tot de aanpassing van enkele artikelen. Voorts worden enkele verbeteringen voorgesteld.

Vrijwel alle bepalingen van bovengenoemd wetsvoorstel die direct betrekking hebben op prostituees, op de registratie van prostituees en op klanten, komen te vervallen. Het betreft de artikelen 3, 4, 5, 6, 7, 8, 29, 37 en 39 (zie **artikel I, de onderdelen C, G en J**). Ook de wijziging in artikel 1 in **artikel I, onderdeel A** en de wijziging in **artikel I, onderdeel H**, hangen hiermee samen.

Het vervallen van artikel 3 betekent niet dat gemeenten niet zelf bij verordening regels kunnen geven inzake de prostitutie. In het oorspronkelijke voorstel zoals dat bij de Tweede Kamer was ingediend, was artikel 3 een geclausuleerde bepaling, die het mogelijk maakte bij gemeentelijke verordening aanvullende regels te stellen over de voor publiek waarneembare wijze waarop een in die gemeente werkende prostituee haar werkzaamheden inricht. Bij amendement is dit gewijzigd in: nadere eisen te stellen aan in de gemeente werkende prostituees. Een zo algemeen verwoorde bepaling is niet nodig, omdat de bevoegdheid van de gemeenteraad om regels te stellen over zijn eigen huishouding (de artikelen 121 en 149 Gemeentewet) niet ter discussie staat. Ook artikel 151a van de Gemeentewet kan vervallen – zoals al was opgenomen in het oorspronkelijke wetsvoorstel. Deze bepaling was ooit in de Gemeentewet opgenomen omdat buiten iedere twijfel te stellen dat ook escortbedrijven object van gemeentelijke bemoeienis binnen de gemeentelijke huishouding konden zijn. Na de wetswijziging is artikel 10, tweede lid, de grondslag voor gemeentelijke regels over het uitoefenen van een seksbedrijf in de gemeente. Onder 'seksbedrijf' vallen prostitutiebedrijven, en dus ook escortbedrijven. De gemeentelijke regels kunnen dus ook betrekking hebben op een escortbedrijf, dat na inwerkingtreding van de Wet regulering prostitutie en bestrijding misstanden seksbranche immers altijd een gemeentelijke vergunning dient te hebben.

Met de wijziging in **artikel I, onderdeel B**, wordt artikel 2 van het te wijzigen wetsvoorstel zodanig aangepast dat ook na de verwerking van dit voorstel in het oorspronkelijke voorstel de minimumleeftijd om werkzaam te zijn als prostituee, 21 jaar blijft. Deze aanpassing is nodig, omdat in het oorspronkelijke voorstel de

leeftijdsnorm tot uitdrukking kwam als voorwaarde tot inschrijving. Het blijft naar het oordeel van het kabinet onverminderd van belang te jeugdige vrouwen en mannen buiten de prostitutie te houden. De handhaving van deze wet zal zich grotendeels afspelen op gemeentelijk niveau: controle op de naleving van de voorschriften door vergunde bedrijven. Vergunninghouders mogen op grond van het met artikel I, onderdeel D, gewijzigde artikel 22, geen prostituees van jonger van 21 werkzaam laten zijn. De zelfstandig geformuleerde leeftijdsnorm biedt daarnaast toezichthouders de mogelijkheid om individuele prostituees te controleren op leeftijd. Een dergelijke controle behoeft overigens alleen bij prostituees van wie het vermoeden bestaat dat zij de vereiste leeftijd nog niet hebben. Uitgangspunt is dat de prostituee die te jong is, met haar werk moet stoppen. In het oorspronkelijke voorstel was een lichte sanctie gekoppeld aan het werkzaam zijn als prostituee zonder geregistreerd te zijn (artikel 30). Dit wordt nu, door de gewijzigde inhoud van artikel 2, gekoppeld aan het werken als prostituee onder de leeftijd van 21 jaar. Ook het werken voor een exploitant zonder vergunning blijft strafbaar. De overgangsrechtelijke bepaling op dit laatste punt blijft ongewijzigd (behoudens een verlettering; zie **artikel I, onderdeel K**). De strafbaarstelling in artikel 30 dient ertoe om ook de eigen verantwoordelijkheid van de prostituee tot uiting te laten komen. In de parlementaire behandeling van wetsvoorstel 32 211 is voldoende duidelijk gemaakt dat onder meer in het Verdrag van de Raad van Europa ter bestrijding van mensenhandel, is neergelegd dat slachtoffers van mensenhandel die onder dwang tot het plegen van strafbare feiten zijn gebracht, in beginsel niet worden vervolgd. Het verbod biedt een aangrijpingspunt voor de toezichthouder om een (vermeend) te jonge prostituee te kunnen aanspreken. De toezichthouder zal bij die gelegenheid ook verwijzen naar hulpverlening, om eraan bij te dragen dat deze ongewenste situatie eindigt. De norm wordt vooral geëffectueerd doordat het voor een klant strafbaar wordt om diensten af te nemen van een prostituee die jonger is dan 21 jaar (zie artikel I, onderdeel I).

Artikel 22 van het oorspronkelijke wetsvoorstel verbiedt een exploitant prostituees voor zich te laten werken die niet zijn ingeschreven in het landelijk register van prostituees. Om ingeschreven te kunnen worden golden er twee objectieve eisen, opgenomen in artikel 4, zevende lid, van het oorspronkelijke wetsvoorstel: een minimumleeftijd van 21 jaar en niet-verblijvend of -werkend in strijd met het bepaalde bij of krachtens de Vreemdelingenwet 2000. Artikel 22 had als strekking de naleving van deze belangrijke eisen te onderstrepen via strafbaarstelling van de exploitant die niet-geregistreerde prostituees voor zich zou laten werken. Er is geen reden die strafbaarstelling te laten vervallen, en daarom worden in **artikel I, onderdeel D**, de beide eisen die bij de registratie zouden worden gesteld, overgeheveld naar artikel 22.

De wijziging van artikel 27 in **artikel I, onderdeel E**, hangt samen met het vervallen van artikel 29.

In **onderdeel F** wordt artikel 28 zo aangepast dat prominent tot uitdrukking wordt gebracht dat de bevoegdheid tot binnentreden van een woning zonder toestemming uitsluitend mag worden uitgeoefend indien het binnentreden redelijkerwijs nodig is voor de vervulling van de taak van de genoemde ambtenaren. Kan met een minder

ingrijpend optreden hetzelfde doel worden bereikt, dan moet daarvoor gekozen worden. De Algemene wet op het binnentreden is onverminderd van toepassing op het binnentreden in het kader van de prostitutiewetgeving, dus het binnentreden is gebonden aan diverse procedurele vereisten. Bovenal geldt het noodzakelijkheids criterium dat is vastgelegd in artikel 5:13 van de Algemene wet bestuursrecht.

De zinsnede over de medeneming van de benodigde apparatuur is komen te vervallen. Het zal in deze context toch vooral gaan om de mogelijkheid om daarmee opnames van de plaats te maken. Ook al zullen die opnamen alleen gemaakt worden in het gedeelte van de woning dat gebruikt wordt voor prostitutie, het betekent toch dat er in een woning beelden worden vastgelegd, die vervolgens onder meer ogen komen dan alleen de ogen van de toezichthouders. De waarneming door toezichthouders en het beschrijven van die waarneming in een verslag moeten voldoende zijn om vast te leggen welke situatie is aangetroffen. Om die reden is de zinsnede geschrapt uit artikel 28.

De derde wijziging is dat het element 'bedrijfsmatig' verdwijnt: voor het toezicht op de naleving van regels is het niet relevant of de prostitutie bedrijfsmatig wordt uitgeoefend.

Toezicht op de naleving van de regels past bij het streven om zicht en grip te krijgen op de branche. Dit uitgangspunt is in het kader van wetsvoorstel 32 211 veelvuldig geventileerd, en het geldt nog onverminderd. Toezicht moet dus mogelijk zijn op alle plaatsen waar prostitutie plaatsvindt of vermoed wordt plaats te vinden. Zoals ook in de memorie van toelichting bij het oorspronkelijke wetsvoorstel is aangegeven, is de voorgestelde bevoegdheid van wezenlijk belang voor een daadwerkelijke effectieve handhaving van de vergunningplicht voor prostitutiebedrijven. Prostitutie zonder de daarvoor benodigde vergunning kan ook plaatsvinden in een woning. Omdat de handhaving van het prostitutiebeleid door gemeenten zijn weg moet vinden via de vergunningplicht, kan een eerste stap hierin zijn dat wordt geconstateerd dat prostitutie zonder de benodigde vergunningen plaatsvindt. Toezichthouders moeten een woning kunnen betreden om dit feitelijk te constateren. De achterliggende belangen bij handhaving van de vergunningplicht zijn dusdanig groot dat het binnentreden in een woning onder omstandigheden zeker een proportioneel middel kan zijn. De afweging dienaangaande wordt gemaakt bij het afgeven van de machtiging. Bij een keuze voor prostitutie in een woning is de consequentie dat incidenteel een toezichthouder – met inachtneming van alle voorwaarden en voorschriften – in die woning de naleving van voorschriften controleert.

Overigens wijs ik in dit verband op artikel 149a van de Gemeentewet, dat luidt: *Indien het toezicht op de naleving of de opsporing van een overtreding van een voorschrift van een verordening, dat strekt tot handhaving van de openbare orde of veiligheid of tot bescherming van het leven of de gezondheid van personen vereist dat de met het toezicht op de naleving of de opsporing belaste personen bevoegd zijn binnen te treden in een woning zonder toestemming van de bewoner, kan de raad deze bevoegdheid bij verordening verlenen.* En ten slotte zij opgemerkt dat de hier geregelde bevoegdheid niet uniek is in de sfeer van de bestuursrechtelijke handhaving; tal van wetten kennen een vergelijkbare bepaling.

Om de leeftijdsnorm te effectueren, bevat **artikel I, onderdeel I**, een nieuw artikel (33a), houdende een wijziging van artikel 248b van het Wetboek van

Strafrecht die de leeftijdsgrens verhoogt van 18 naar 21 jaar. Daarmee komt dat artikel te luiden: *Hij die ontucht pleegt met iemand die zich beschikbaar stelt tot het verrichten van seksuele handelingen met een derde tegen betaling en die de leeftijd van zestien jaren maar nog niet de leeftijd van eenentwintig jaren heeft bereikt, gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie.* Een boete van de vierde categorie bedraagt tot 1 januari 2014 € 19.500. De strafbedreiging is zwaarder dan in het oorspronkelijke wetsvoorstel, maar in die context ging het om een overtreding van de vergewisplicht, wat van een andere orde is dan het maken van een inbreuk op de door de strafwet beschermde seksuele integriteit van personen in een kwetsbare leeftijdscategorie. Het risico op overtreding van deze norm ligt geheel en al bij de klant. De leeftijd van de prostituee is een geobjectiveerd bestanddeel van artikel 248b van het Wetboek van Strafrecht. Dit betekent dat de klant niet wegkomt met het verweer dat hij in de veronderstelling verkeerde dat hij gebruik maakte van de seksuele diensten van een prostituee die de leeftijd van 21 al had bereikt. Bepalend is de werkelijke leeftijd van de prostituee.

De wijziging in **artikel I, onderdeel I**, waarbij een nieuw artikel (33b) wordt ingevoegd, en het vervallen van artikel 39 (als onderdeel van de wijziging in **artikel I, onderdeel J**) betreft louter de verplaatsing van een artikel dat abusievelijk en onopgemerkt vanaf de indiening van wetsvoorstel 32 211 in een verkeerd hoofdstuk stond.

Om de registratieplicht snel te kunnen evalueren, was er gekozen voor een korte evaluatieperiode: drie jaar na de inwerkingtreding van artikel 4, waarin het landelijk register van prostituees was geregeld. Er is met het vervallen van de registratieplicht geen reden meer om af te wijken van de standaard-evaluatiebepaling, die derhalve in **artikel I, onderdeel L**, wordt opgenomen in artikel 40. De wijziging behelst mede het herstel van een weggefallen woord ("jaar") in de huidige tekst van het te wijzigen wetsvoorstel.

Consultatie

Op een concept van dit voorstel zijn reacties ontvangen van het College van Procureurs-Generaal (het College), de Raad voor de rechtspraak (RvdR), de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (NVvR), (de Korpschef van) de Politie, de Nationaal Rapporteur Mensenhandel en Seksueel Geweld tegen Kinderen (de Nationaal Rapporteur), de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) en van de burgemeesters van Amsterdam en Rotterdam.

Het College en de Nationaal Rapporteur hebben aangegeven het te betreuren dat de registratieplicht voor prostituees niet wordt doorgevoerd. Met de burgemeester van de gemeente van Rotterdam onderstrepen zij het belang van de verhoging van de leeftijdsgrens. Partijen wijzen er op dat de handhaving van de leeftijdsgrens buiten de vergunde sector niet wordt ondersteunt met sanctiemiddelen ten opzichte van de prostituee. Dit is aanleiding geweest om de sanctie die aanvankelijk was verbonden aan het werkzaam zijn als prostituee zonder geregistreerd te zijn, nu wordt verbonden aan het werkzaam zijn als prostituee onder de leeftijd van 21

jaar. Dat betekent dat, anders dan in het voorstel zoals dat ter consultatie was voorgelegd, artikel 30 (grotendeels) niet wordt geschrapt.

Het College en de Nationaal Rapporteur vragen verheldering op het vervallen van artikel 3. De VNG geeft in haar reactie aan dat zij er vanuit gaat dat artikel 3 van het oorspronkelijke voorstel komt te vervallen vanuit de veronderstelling dat gemeenten, indien zij dat wensen, op basis van de autonome verordende bevoegdheid in de Gemeentewet bij verordening nadere eisen kunnen stellen aan in de gemeente werkende prostituees, aangezien de wet niet beoogt dit onderwerp uitputtend te regelen. Dat is inderdaad de reden om artikel 3 te schrappen. Aan het begin van deze toelichting is hierop ingegaan.

Het College en de Nationaal Rapporteur betreuren dat, door het vervallen van de registratieplicht, de mogelijkheid verdwijnt om prostituees tijdens de contactmomenten bij de registratie te informeren over hun rechten. Zij deden de suggestie om de verstrekking van informatie te regelen in artikel 26 (en 24). Ik voorzie moeilijkheden bij de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van een dergelijke algemeen geformuleerde wettelijke verplichting voor de exploitanten. Overigens onderschrijf ik volledig het belang van een goede informatieverstrekking. Hier ligt een belangrijke taak voor gemeenten en hulpverleners maar ook voor exploitanten. Zeker de gemeenten die besluiten een vorm van registratie te regelen, kunnen de contactmomenten in dat kader benutten voor informatieverstrekking. Artikel 24 regelt het bedrijfsplan voor prostitutiebedrijven en verplicht exploitanten maatregelen te treffen ter bescherming van de gezondheid, de veiligheid en het zelfbeschikkingsrecht van de prostituees. Informatievoorziening is daarvoor belangrijk. In de algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 24, zal bepaald worden dat de exploitant adequate en controleerbare maatregelen treft waardoor de prostituee geïnformeerd wordt over rechten en mogelijkheden die voor haar van belang zijn.

Er zijn uiteenlopende reacties gegeven op artikel I, onderdeel F, dat de formulering van artikel 28 wijzigt. Het artikel zelf was van meet af in het wetsvoorstel opgenomen teneinde de bevoegdheden van toezichthouders ten opzichte van de Algemene wet bestuursrecht uit te breiden met de bevoegdheid van binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. Het College en de Raad voor de Rechtspraak wijzen op de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer en mogelijke strijd met artikel 8 EVRM. De Politie en de burgemeesters van Amsterdam en Rotterdam geven juist aan dat zij in de praktijk herhaaldelijk te maken krijgen met situaties waarin toezichthouders met een beroep op het huisrecht de toegang tot een pand waar prostitutie plaatsvindt wordt ontzegd en dat de vertraging en hinder in het toezicht en de handhaving die hierdoor ontstaan in deze sector zeer ongewenst is. De huidige formulering van het artikel en de toelichting is tot stand gekomen na afweging van de verschillende inbrengen.

De burgemeester van Amsterdam maakte een opmerking over de redactie van artikel 20 van oorspronkelijke wetsvoorstel. Dat biedt de gelegenheid deze bepaling nader toe te lichten. De tekst luidt: *In het register worden opgenomen beschikkingen houdende weigering, schorsing of intrekking van een vergunning*

voor een prostitutiebedrijf, voor zover daartoe besloten is op grond van een omstandigheid als bedoeld in artikel 14, eerste lid, onder a tot en met g. De bepaling is via een amendement in het wetsvoorstel opgenomen, en de indieners ervan beogen te voorkomen dat *malafide* ondernemers in een andere gemeente hun praktijken kunnen voortzetten. Er is dus een inhoudelijk criterium (te koppelen aan de exploitant) relevant voor de vraag of een beschikking wordt opgenomen in het landelijk register. Het is, zo stelt de toelichting bij het amendement "niet van belang voor een burgemeester of een vergunning is geweigerd, geschorst of ingetrokken vanwege een nul- of maximumbeleid". De relevante criteria zijn te vinden in artikel 14, eerste lid, onder a tot en met g; vandaar dat daarnaar wordt verwezen. Het is dus niet zo dat alleen *beschikkingen als* bedoeld in artikel 14 ('weigeringen') worden opgenomen, maar dat alle beschikkingen (weigeringen en intrekkingen en schorsingen) worden opgenomen in het landelijk register, mits deze zijn gebaseerd op *een omstandigheid als bedoeld in artikel 14, eerste lid, onder a tot en met g.*

De voorgestelde verruiming van artikel 248b Wetboek van Strafrecht (Sr), waardoor het gebruik maken van de seksuele diensten van een prostituee die jonger is dan 21 onder de strafbaarstelling van artikel 248b Sr komt te vallen, roept bij de RvdR onder meer de vraag op hoe deze verruiming zich verhoudt tot de strafbaarstelling in het oorspronkelijke wetsvoorstel. Aanvankelijk werd een registratieplicht voor prostituees voorgesteld. Aan die registratieplicht was een minimumleeftijd van 21 jaar verbonden. Het gebruikmaken van de seksuele diensten van een prostituee, zonder na te gaan of de prostituee was ingeschreven in het register, was strafbaar gesteld als overtreding waarop een maximumstraf stond van zes maanden hechtenis of een geldboete van de derde categorie. Terecht constateert de RvdR dat dit van een andere orde is dan de maximum gevangenisstraf van vier jaar die kan worden opgelegd voor de gedragingen als bedoeld in artikel 248b Sr. De voorgestelde wijziging vloeit voort uit een gewijzigd inzicht betreffende de wijze waarop het tegengaan van prostitutie onder de leeftijd van 21 jaar moet worden geïnstrumenteerd. Waar eerder ook voor deze categorie prostituees een aanpak met een sterk ordenend karakter was voorzien, meent het kabinet thans dat de bescherming tegen het schenden van de seksuele integriteit van jongvolwassenen veel nadrukkelijker voorop dient te staan en de strafwaardigheid van inbreuken daarop dient te bepalen. Tegen die achtergrond is aansluiting gezocht bij de commune zedendelicten die immers ook hun grondslag in dat te beschermen rechtsgoed vinden en een daarop afgestemde strafbedreiging kennen. Ten opzichte van het oorspronkelijke wetsvoorstel is daarmee de kern van het strafrechtelijk verwijt verschoven; daar waar eerst strafbaar werd gesteld het nalaten te controleren of de prostituee geregistreerd was, wordt nu voorgesteld strafbaar te stellen het gebruikmaken van de seksuele diensten van een prostituee die de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt. Het kabinet is van mening dat ook de categorie jongvolwassenen van 18 tot 21 jaar als kwetsbaar moet worden aangemerkt en daarom tegen zichzelf en tegen de klant in bescherming moet worden genomen. Dat is de achtergrond van de voorgestelde verruiming van de leeftijdscategorie in artikel 248b Sr. Consequentie van dit gewijzigd inzicht is dat de klant een risico loopt als hij gebruik maakt van de diensten van een jongvolwassen prostituee; dat risico – op een maximumgevangenisstraf van vier jaar – komt voor zijn rekening.

Naar aanleiding van de vraag van de RvdR of de thans voorgestelde verschuiving van de leeftijdsnorm in artikel 248b Sr consequenties heeft voor de leeftijdsnorm in andere zedendelicten, merk ik op dat ik daartoe op dit moment geen aanleiding zie. De voorgestelde leeftijdsverhoging in art 248b Sr houdt specifiek verband met de bescherming van de prostituee (tegen zichzelf en de klant). Daarom moet de voorgestelde leeftijdsverhoging niet in verband worden gebracht met de leeftijdsnorm in andere zedendelicten.

De NVvR plaatst een aantal kanttekeningen bij het begrip "ontucht" in artikel 248b Sr. Zoals de NVvR terecht opmerkt gaat het bij ontucht om handelingen die in strijd zijn met de sociaal-ethische norm. Daarvan is op grond van de huidige strafwet geen sprake als het gaat om iemand in de leeftijdscategorie van 18 tot 21 jaar, die zich vrijwillig beschikbaar heeft gesteld tot het verrichten van seksuele handelingen tegen betaling. Dit wetsvoorstel beoogt die norm nu juist te verruimen door het afnemen van seksuele dienstverlening door een prostituee onder de 21 jaar onder de reikwijdte van artikel 248b Sr te brengen en aldus strafbaar te stellen. De sociaal-ethische norm krijgt daarmee een andere (lees: ruimere) invulling en het verrichten van seksuele handelingen tegen betaling met iemand van jonger dan 21 jaar moet daarom als ontuchtig worden beschouwd. Overigens maakt het voor de strafbaarheid van de klant niet uit of een prostituee op dagelijkse of op incidentele basis haar diensten aanbiedt. De NVvR stelde de volgende wijziging voor: ... *dat strafbaar wordt hij die seksuele handelingen verricht met iemand die zich kennelijk beroepsmatig beschikbaar stelt tot het verrichten van seksuele handelingen tegen betaling en die de leeftijd van achttien jaren maar nog niet de leeftijd van eenentwintig jaren heeft bereikt*. Deze formulering roept de moeilijk te beantwoorden vragen op wat onder "kennelijk beroepsmatig beschikbaar stellen" moet worden verstaan en hoe vaak een prostituee daarvoor haar diensten moet aanbieden. Dat komt de omvang van het gewenste beschermingsniveau voor de jongere prostituee niet ten goede. Ik neem dit voorstel dus niet over.

Zowel het OM als de NVvR plaatsen terecht een kritische kanttekening bij de opmerking in het voorgelegde concept van de memorie van toelichting "dat de klant niet zomaar wekomt met het verweer dat hij in de veronderstelling verkeerde dat hij gebruik maakte van seksuele diensten van een prostituee die de leeftijd van 21 al had bereikt." De woorden "niet zomaar" wekken de suggestie dat er situaties denkbaar zijn waarin de klant verontschuldigbaar heeft gehandeld. De bedoelde woorden zijn derhalve geschrapt.

De VNG wijst er op dat door de invoering van een vergunningplicht een inspanning wordt gevraagd van gemeenten die tot op het heden dat niet hoefden en bovendien voor de andere geldt dat de Algemene Plaatselijke Verordeningen moeten worden aangepast. Gezien de grote wijzigingen, ligt – aldus de VNG – een inspraakprocedure voor de hand. Hiermee zal een termijn van zes maanden gemoeid zijn vanaf het moment dat de inhoud van de wet en van de algemene maatregel van bestuur vaststaan. De VNG vraagt hiermee rekening te houden bij het vaststellen van de inwerkingtredingsdatum. Het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet regulering prostitutie en bestrijding misstanden seksbranche, en daarmee ook van deze wijzigingswet, zal in overleg met de gemeenten worden

bepaald, zodat rekening kan worden gehouden met de tijd die gemeenten nodig hebben voor de aanpassing van hun regelgeving.

De minister van Veiligheid en Justitie,